Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B**

DIRECTIVA 98/29/CE A CONSILIULUI

din 7 mai 1998

privind armonizarea principalelor dispoziții aplicabile asigurării creditului la export pentru operațiunile care beneficiază de acoperire pe termen mediu și lung

(JO L 148, 19.5.1998, p. 22)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Regulamentul (CE) nr. 806/2003 al Consiliului din 14 aprilie 2003	L 122	1	16.5.2003

▼B

DIRECTIVA 98/29/CE A CONSILIULUI

din 7 mai 1998

privind armonizarea principalelor dispoziții aplicabile asigurării creditului la export pentru operațiunile care beneficiază de acoperire pe termen mediu și lung

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 113,

având în vedere propunerea Comisiei,

(1) întrucât asigurarea creditului la export pe termen mediu și lung are un rol primordial în schimburile internaționale și întrucât reprezintă un instrument esențial al politicii comerciale;

(2) întrucât asigurarea creditului la export pe termen mediu și lung ocupă un loc important în relațiile comerciale cu țările în curs de dezvoltare și contribuie, în consecință, la integrarea lor în economia mondială, acesta fiind unul din obiectivele politicii comunitare de dezvoltare;

(3) întrucât diferențele între sistemele publice de asigurare a creditului la export pe termen mediu și lung, cum sunt cele care funcționează în prezent în statele membre din punct de vedere al principalelor elemente constitutive ale garanțiilor, al primelor și politicilor de acoperire pot genera denaturări ale concurenței între întreprinderile din Comunitate;

(4) întrucât ar trebui ca măsurile prevăzute de prezenta directivă să nu depășească ceea ce este necesar pentru a atinge obiectivul de armonizare necesar pentru ca politica de export să se bazeze pe principii unitare și să nu fie denaturată concurența între întreprinderile din Comunitate;

(5) întrucât, pentru a atenua actualele denaturări ale concurenței este de dorit, în conformitate cu dispozițiile articolului 112 din tratat, ca diferitele sisteme publice de asigurare a creditului la export să fie armonizate în temeiul unor principii unitare și în așa fel încât să facă parte integrantă din politica comercială comună;

(6) întrucât instituirea de către organele publice (sau de către anumite organisme specializate controlate de acestea) a unor programe de garantare sau de asigurare a creditului la export, cu rate de primă insuficiente pentru a acoperi pe termen lung cheltuielile și pierderile inerente gestionării acestor programe este asimilată subvențiilor la export interzise prin Acordul privind subvențiile și măsurile compensatorii, încheiat în cadrul negocierilor multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) ([1]), și în special prin articolul 3 alineatul (1) litera (a) din acest acord, și anexa I litera (j);

(7) întrucât prima facturată de către asigurătorii de credite ar trebui să corespundă riscului asigurat;

(8) întrucât o armonizare ar încuraja cooperarea între asigurătorii de credite care acționează în numele sau cu sprijinul statului și ar favoriza colaborarea între întreprinderile din Comunitate, în conformitate cu articolul 130 din tratat;

(9) întrucât atât armonizarea, cât și cooperarea sunt factori esențiali și decisivi ai competitivității exporturilor comunitare spre piețele din afara Comunității;

(10) întrucât Cartea albă a Comisiei privind realizarea completă a pieței interne, adoptată de către Consiliul European din iunie

([1]) JO L 336, 23.12.1994, p. 156.

▼B

1985, subliniază importanța unui mediu favorabil cooperării între întreprinderile din Comunitate;

(11) întrucât, prin decizia din 27 septembrie 1960 ([1]), Consiliul a instituit un grup de coordonare a politicilor referitoare la asigurarea creditelor, garanțiile și creditele financiare;

(12) întrucât, la 15 mai 1991, grupul de coordonare menționat a desemnat experți din fiecare din statele membre din acea perioadă; întrucât aceștia au prezentat la 27 martie 1992, 11 iunie 1993 și 9 februarie 1994, în calitatea lor de grup de experți ai pieței unice 1992, rapoarte care conțineau o serie de propuneri;

(13) întrucât prin Decizia 93/112/CEE ([2]), Consiliul a pus în aplicare în dreptul comunitar Aranjamentul OCDE privind orientările pentru creditele la export care beneficiază de sprijin public;

(14) întrucât ar trebui să se abroge Directiva 70/509/CEE a Consiliului din 27 octombrie 1970 privind adoptarea unei polițe comune de asigurare a creditului pentru operațiunile pe termen mediu și lung cu cumpărători publici ([3]) și Directiva 70/510/CEE a Consiliului din 27 octombrie 1970 privind adoptarea unei polițe comune de asigurare a creditului pentru operațiunile pe termen mediu și lung cu cumpărători privați ([4]);

(15) întrucât această primă armonizare a dispozitivelor de asigurare a creditului la export trebuie să fie considerată o etapă inițială spre convergența diferitelor sisteme ale statelor membre,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

Domeniul de aplicare

Prezenta directivă se aplică acoperirii operațiunilor legate de exportul de bunuri și/sau servicii originare dintr-un stat membru, cu condiția ca acest sprijin să fie acordat direct sau indirect, în numele sau cu sprijinul unuia sau mai multor state membre, cu o durată totală de risc de cel puțin doi ani, mai exact durata de rambursare să includă durata de fabricație.

Prezenta directivă nu se aplică acoperirii garanțiilor de ofertă, de restituire a unui acont, de bună executare și de reținere a garanției. De asemenea, nu se aplică nici acoperirii riscurilor legate de echipamentele și materialele de lucrări publice folosite pe plan local pentru a permite executarea contractului comercial.

Articolul 2

Obligațiile statelor membre

Statele membre veghează ca orice organism care acordă direct sau indirect o acoperire sub formă de asigurare, de garanții sau de refinanțare a creditului la export, în numele sau cu sprijinul statului membru, care reprezintă însuși guvernul sau care este controlat de către guvernul care acordă acoperirea sau care acționează sub răspunderea acestuia, denumit în continuare „asigurător”, să acopere, în conformitate cu dispozițiile înscrise în anexă, operațiunile legate de exportul de bunuri și/sau servicii destinate țărilor care nu aparțin Comu-

([1]) JO 66, 27.10.1960, p. 1339/60.
([2]) JO L 44, 22.2.1993, p. 1. Decizie, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Decizia 97/530/CE (JO L 216, 8.8.1997, p. 77).
([3]) JO L 254, 23.11.1970, p. 1. Decizie, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Actul de aderare din 1994.
([4]) JO L 254, 23.11.1970, p. 26. Decizie, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Actul de aderare din 1994.

▼B

nității și finanțate de un credit-cumpărător sau de un credit-furnizor sau plătite în numerar.

Articolul 3

Aplicarea deciziilor

Deciziile menționate la punctul (46) din anexă sunt luate de către Comisie în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 4.

▼M1

Articolul 4

Comitetul

(1) Comisia este asistată de un comitet.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul articol, se aplică articolele 4 și 7 din Decizia 1999/468/CE ([1]).

Perioada prevăzută la articolul 4 alineatul (3) din Decizia 1999/468/CE se stabilește la o lună.

(3) Comitetul își stabilește regulamentul de procedură.

▼B

Articolul 5

Raportul și revizuirea

Înainte de 31 decembrie 2001, Comisia prezintă Consiliului un raport cu privire la experiența dobândită și convergența realizată în cadrul aplicării dispozițiilor stabilite de prezenta directivă.

Articolul 6

Relația cu alte proceduri

Procedurile prevăzute de prezenta directivă le completează pe cele stabilite de Decizia 73/391/CEE ([2]).

Articolul 7

Abrogarea

Directivele 70/509/CEE și 70/510/CEE se abrogă.

Articolul 8

Transpunerea

Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive înainte de 1 aprilie 1999. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste dispoziții, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere în momentul publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

([1]) JO L 184, 17.7.1999, p. 23.
([2]) JO L 346, 17.12.1973, p. 1. Decizie, astfel cum a fost modificată prin Decizia 76/641/CEE (JO L 223, 16.8.1976, p. 25).

▼B

Articolul 9

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

Articolul 10

Destinatarii

Prezenta decizie se adresează statelor membre.

▼B

ANEXĂ

PRINCIPII COMUNE APLICABILE ASIGURĂRII CREDITULUI LA EXPORT

CAPITOLUL I: ELEMENTELE CONSTITUTIVE ALE GARANȚIEI

Secțiunea 1: **Principiile generale și definițiile**

1. *Domeniul de aplicare a principiilor comune*

(a) Principiile comune definite în prezenta anexă se aplică garantării operațiunilor de credit-furnizor cu cumpărători publici sau privați, precum și garanției operațiunilor de credit-cumpărător cu împrumutați publici sau privați.

(b) Principiile comune se aplică garantării tuturor riscurilor definite la punctul 4. Totuși, asigurătorul poate decide, de la caz la caz, limitarea garanției la anumite riscuri.

(c) Atunci când toate obligațiile unui debitor privat sunt integral și în mod necondiționat garantate de către un organism care este considerat public în conformitate cu punctul 5, se aplică principiile comune cu privire la debitorii publici.

Termenul „debitor” folosit în prezenta anexă desemnează fie cumpărătorul, fie împrumutatul menționat la punctul (1) litera (a), fie garantul lor pentru operațiunea asigurată.

2. *Caracteristicile creditului-furnizor*

(a) Termenul „credit-furnizor” se aplică unui contract comercial care prevede exportul de bunuri și/sau servicii originare dintr-un stat membru, încheiat între unul sau mai mulți furnizori și unul sau mai mulți cumpărători și în virtutea căruia cumpărătorul (cumpărătorii) se angajează să plătească furnizorului (furnizorilor) în numerar sau pe sistem de credit.

(b) Regulile de garantare a creditului-furnizor se aplică atunci când această garanție este acordată întreprinderilor stabilite într-un stat membru în conformitate cu articolul 58 din tratat.

(c) În cazul în care un contract comercial este finanțat printr-un credit-cumpărător sau prin orice altă formulă financiară, garanției acordate exportatorului cu titlu de contract comercial propriu-zis i se aplică regulile care se aplică garanției creditelor-furnizor.

3. *Caracteristicile creditului-cumpărător*

(a) Termenul „credit-cumpărător” se raportează la un acord de împrumut încheiat între una sau mai multe instituții financiare și unul sau mai mulți împrumutați, care finanțează un contract comercial de export de bunuri și/sau servicii originare dintr-un stat membru, în temeiul căruia instituția (instituțiile) de împrumut se angajează să plătească în numerar, în numele cumpărătorului (cumpărătorilor)/împrumutatului (împrumutaților), furnizorului (furnizorilor) în cadrul operațiunii respective, în timp ce cumpărătorul (cumpărătorii)/împrumutatul (împrumutații) rambursează suma instituțiilor creditoare la termenul stabilit.

(b) Regulile de garantare a creditului-cumpărător se aplică atunci când garanția este acordată unor instituții financiare, indiferent de locul unde au fost înființate sau înregistrate, cu condiția ca acest credit-furnizor să constituie un angajament necondiționat al împrumutatului de a-și rambursa datoria, independent de executarea contractului comercial care urmează sa fie finanțat.

(c) Regulile de garantare a creditului-cumpărător se aplică garanției acordate unei instituții financiare sub forma unor titluri negociabile, deținute legal de această instituție financiară, care urmează să fie plătite de către un cumpărător în conformitate cu orice formulă de finanțare a unui contract comercial.

4. *Definirea riscurilor asumate*

(a) Riscul comercial al debitorilor privați este definit la punctele 14-16.

▼B

(b) Riscul politic este definit la punctele 17-22, în ceea ce-i privește pe debitorii privați, și la punctele 15-22 în ceea ce-i privește pe debitorii publici.

(c) Riscul de fabricație este definit la punctul 6 litera (b).

(d) Riscul de credit este definit la punctul 6 litera (c).

5. *Statutul debitorului*

(a) Orice entitate care reprezintă, sub orice formă, însăși autoritatea publică și care nu poate fi declarată insolvabilă, nici din punct de vedere juridic, nici administrativ, este considerată debitor public. Poate fi vorba fie despre un debitor suveran, adică o entitate care întrupează deplina încredere și girul statului, cum ar fi, de exemplu, Ministerul de Finanțe sau Banca Centrală, fie despre orice altă entitate publică subordonată, cum ar fi o colectivitate regională, municipală, parastatală sau un alt organism public.

(b) Pentru a aprecia statutul unui debitor, asigurătorul ia în considerare:

— statutul juridic al debitorului;

— eficacitatea reală a oricărei acțiuni juridice împotriva debitorului;

— sursele de finanțare și de venituri ale debitorului; trebuie să se ia în considerare faptul că un debitor public poate, de asemenea, să-și achite datoriile apelând la resurse care nu provin din venituri publice centrale, ci, de exemplu, din venituri provenite din impozitele și taxele locale sau din furnizarea de servicii publice;

— gradul de influență sau de control pe care îl pot exercita organele centrale ale țării de stabilire asupra debitorului.

(c) Orice debitor care nu este public în conformitate cu criteriile menționate anterior este, în principiu, considerat privat.

Secțiunea 2: **Domeniul de aplicare a garanției**

6. *Riscurile acoperite*

(a) Riscurile acoperite sunt riscurile de pagubă care rezultă din fabricare și riscurile de credit.

(b) Paguba care rezultă din riscul de fabricare se realizează atunci când executarea obligațiilor contractuale ale titularului poliței sau fabricarea bunurilor comandate este întreruptă pe o perioadă de șase luni consecutive, cu condiția ca această întrerupere să fie direct și exclusiv cauzată de unul sau mai mulți dintre factorii generatori de pagubă menționați la punctele 14-22.

(c) Paguba care rezultă din riscul de credit se realizează atunci când titularul poliței se găsește în imposibilitatea de a recupera orice sumă aferentă acestuia în conformitate cu contractul comercial sau acordul de împrumut în cauză în trei luni până la scadență, cu condiția ca această imposibilitate să derive direct și exclusiv din unul sau mai mulți dintre factorii generatori de pagubă menționați la punctele 14-22.

(d) Atunci când garanția riscului legată de un credit-cumpărător este necondiționată, asigurătorul aplică principiile și procedurile stipulate la punctele 32, 33 și 47 litera (a).

7. *Domeniul de aplicare a garanției*

(a) Garantarea riscului de fabricare se referă, în limita valorii contractului, la cheltuielile efectuate de titularul poliței, fie pentru executarea obligațiilor sale contractuale, fie pentru fabricarea bunurilor care fac obiectul contractului, cu condiția ca aceste cheltuieli să fie efectiv imputabile executării contractului.

Garantarea riscului de fabricare nu se referă la:

— cheltuielile referitoare la bunuri și/sau servicii pentru care acoperirea riscului de credit a produs deja efecte;

— sumele achitate de către titularul poliței pe motivul asumării unui angajament de cauțiune semnat în cadrul contractului garantat. Această dispoziție nu îl împiedică totuși pe asigurător să acopere acest risc în afara domeniului de aplicare a prezentei directive și sumele corespunzătoare penalităților și daunelor-interese plătite debitorului de către titularul poliței.

▼B

(b) Garantarea riscului de credit se referă la sumele (principal și dobânzi) datorate de către cumpărător în temeiul contractului comercial sau de către împrumutat în temeiul acordului de împrumut, inclusiv dobânzile exigibile după data scadenței (dobânzi moratorii).

Garantarea riscului de credit nu se referă la sumele corespunzătoare penalităților și daunelor-interese plătite debitorului de către titularul poliței.

8. *Cota-parte garantată*

(a) Cota-parte garantată și baza care permite determinarea valorii maxime a indemnizației la care asigurătorul poate fi obligat sunt precizate în mod expres în polița de asigurare a creditului eliberată de acest asigurător.

(b) Asigurătorul care acordă o cotă-parte mai mare de 95 % este obligat să se conformeze principiilor și procedurilor stipulate la punctele 32, 33 și 47 litera (a).

9. *Cota-parte negarantată*

Fără a aduce atingere dispozițiilor punctului 8 litera (b), titularul poliței suportă orice cotă-parte negarantată. Asigurătorul poate decide să îl autorizeze pe titularul poliței să transfere în totalitate sau parțial această cotă-parte negarantată.

10. *Garantarea operațiunilor efectuate în monede străine*

În cazul operațiunilor care stipulează o plată sau o finanțare în una sau mai multe monede străine, acoperirea se poate acorda în oricare din aceste monede.

11. *Furnizări străine*

Subcontractele care provin din unul sau mai multe state membre sunt încorporate în mod automat în garanție, în conformitate cu Decizia 82/854/CEE a Consiliului din 10 decembrie 1982 privind regimul aplicabil, în domeniile garanțiilor și finanțărilor la export, anumitor subcontracte care provin din alte state membre sau din țări care nu sunt membre ale Comunității Europene ([1]).

12. *Producerea de efecte de către garanție*

(a) În cazul unui credit-cumpărător, garanția produce efecte la data intrării în vigoare a acordului de împrumut, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prealabile stipulate în polița de asigurare a creditului și în acordul de împrumut.

(b) În cazul unui credit-furnizor, garanția riscului de fabricație produce efecte la data intrării în vigoare a contractului comercial, sub rezerva îndeplinirii condițiilor prealabile stipulate în polița de asigurare a creditului și în contractul comercial.

Garanția riscului de credit produce efecte la data la care executarea integrală a obligațiilor sale contractuale îi dă titularului poliței un drept la plată, cu condiția să fi fost îndeplinite condițiile prealabile prevăzute în polița de asigurare a creditului și în contractul comercial. Totuși, această garanție a riscului de credit poate produce efecte la data fiecărui export sau a fiecărei livrări parțiale, sub rezerva ca prin condițiile contractului să se acorde titularului poliței dreptul la plata unei sume fixe și definitive corespunzând valorii bunurilor și/sau serviciilor expediate sau livrate.

Secțiunea 3: **Factorii generatori de pagubă și exonerarea de răspundere**

13. *Obligația asigurătorului*

Asigurătorul trebuie să-și asume răspunderea pentru pagubele direct și exclusiv datorate unuia sau mai multa dintre factorii generatori menționați la punctele 14-22.

14. *Insolvabilitatea*

Insolvabilitatea de drept sau de fapt a debitorului privat și, după caz, a garantului său.

([1]) JO L 357, 18.12.1982, p. 20.

▼B

15. *Neexecutarea*

Neexecutarea de către debitor și, după caz, de către garantul său.

16. *Rezilierea sau refuzul arbitrar*

Decizia cumpărătorului beneficiar al unui credit-furnizor de a suspenda sau de a rezilia contractul comercial sau de a refuza preluarea livrării de bunuri sau de servicii comandate, fără a fi autorizat în acest sens.

17. *Decizia unei țări terțe*

Orice act sau decizie luată de către guvernul unei țări, alta decât cea a asigurătorului sau cea a titularului poliței, inclusiv orice act sau decizie a autorităților publice, asimilate unei intervenții a guvernului și care împiedică executarea acordului de împrumut sau a contractului comercial, după caz.

18. *Moratoriul*

Moratoriu general stabilit de către guvernul țării debitorului sau de către cel al unei terțe țări, prin intermediul căreia trebuie efectuată plata datorată în temeiul acordului de împrumut sau contractului comercial.

19. *Împiedicarea sau întârzierea transferului de fonduri*

Evenimente politice, dificultăți economice sau măsuri legislative sau administrative care survin sau sunt luate în afara țării asigurătorului și care împiedică sau întârzie transferul fondurilor vărsate în temeiul acordului de împrumut sau contractului comercial.

20. *Dispozițiile legale adoptate în țara debitorului*

Dispozițiile legale adoptate în țara debitorului, care declară liberatorii vărsămintele efectuate de acesta în monedă locală, deși, ca urmare a fluctuațiilor cursului de schimb, aceste vărsăminte, convertite în moneda contractului comercial sau a acordului de împrumut, nu mai acoperă valoarea creanței în momentul transferului de fonduri.

21. *Decizia țării asigurătorului sau a titularului poliței*

Orice act sau orice decizie luată de către guvernul țării asigurătorului sau a titularului poliței, în special orice act sau decizie a Comunității Europene care vizează comerțul între un stat membru și țări terțe, cum ar fi o interdicție de a exporta, cu condiția ca efectele sale să nu fie acoperite pe alte căi de către guvernul respectiv.

22. *Forța majoră*

Cazuri de forță majoră care survin în afara țării asigurătorului și care ar putea include războaiele, inclusiv războaiele civile, revoluțiile, revoltele, tulburările sociale, cicloanele, inundațiile, seisme, erupțiile vulcanice, tsunami și accidentele nucleare, cu condiția ca efectele acestora nu fie acoperite în alt mod.

23. *Exonerarea de răspundere*

Asigurătorul ar trebui să fie abilitat să-și decline răspunderea pentru orice pagubă datorată direct sau indirect următoarelor cauze:

(a) orice acțiune sau omitere a titularului poliței sau a oricărei alte persoane care acționează în numele acestuia;

(b) orice dispoziție care restrânge drepturile titularului poliței, inclusă în acordul de împrumut, în contractul comercial sau în orice alt document care face referire la astfel de cazuri, inclusiv cele referitoare la garanțiile sau cauțiunile constituite;

(c) orice acord încheiat între titularul poliței și debitor după încheierea acordului de împrumut sau a contractului comercial și care împiedică sau întârzie plata creanței;

(d) cu titlu de credit-furnizor, orice neexecutare din partea subcontractorilor, cocontractanților sau altor prestatori a obligațiilor care le revin, sub rezerva ca această neexecutare să nu se datoreze evenimentelor politice descrise printre factorii generatori de pagubă enumerați la punctele 17-22.

▼B

Secțiunea 4: **Dispoziții aplicabile indemnizației pentru cazul asigurat**

24. *Termenul în care se așteaptă plata indemnizației*

(a) Termenul în care se așteaptă plata indemnizației corespunde duratei stabilite pentru ca riscul acoperit să se realizeze, în conformitate cu punctul 6 literele (b) și (c).

(b) Nu este necesar să se stabilească un termen în care se așteaptă plata indemnizației:

— atunci când, în cazul unui debitor privat, neplata se datorează insolvabilității de fapt sau de drept a acestuia;

— în cazul unui acord bilateral de consolidare încheiat între guverne.

25. *Indemnizația și cesiunea drepturilor*

(a) Titularul poliței poate invoca dreptul la indemnizație la expirarea termenului în care se așteaptă plata indemnizației definit la punctul 24, sub rezerva respectării condițiilor prealabile asigurării și indemnizației, a valabilității din punct de vedere juridic a creanței care urmează sa fie indemnizată și a administrării riscului de către titular cu diligența necesară.

(b) Asigurătorul beneficiază de cesiunea drepturilor titularului poliței în temeiul acordului de împrumut sau a contractului comercial, după caz.

26. *Obligațiile garantate ale debitorului*

În cazul în care obligațiile debitorului față de titularul poliței sunt însoțite cu o garanție, acest titular trebuie să-și fi luat toate măsurile necesare, așa cum sunt ele cerute în cadrul poliței, nu numai pentru a se asigura ca această garanție sau cauțiune să fie valabilă și realizabilă, dar și pentru a o realiza efectiv.

27. *Calcularea indemnizației*

Fără a aduce atingere dispozițiilor punctului 31, la calcularea indemnizației asigurătorul are grijă să nu plătească titularului poliței o sumă mai mare decât valoarea efectivă a pierderilor totale suferite de acesta, nici mai mare decât valoarea pe care titularul poliței era efectiv îndreptățit să o primească, după caz, fie de la împrumutat în temeiul acordului de împrumut, fie de la cumpărător în temeiul contractului comercial.

28. *Plata indemnizației*

Indemnizația se plătește fără întârziere, cel mai târziu, totuși, în luna imediat următoare expirării termenului în care se așteaptă plata indemnizației, sub rezerva informării asigurătorului imediat despre producerea cazului asigurat și a primirii în timp util a tuturor informațiilor, tuturor documentelor și tuturor pieselor doveditoare care atestă valabilitatea creanței.

În cazul riscului de fabricație, indemnizația se varsă luna următoare, fie la data expirării termenului în care se așteaptă plata indemnizației, fie la data de predare a raportului stabilit, după caz, de către un expert, fie la data la care titularul poliței și asigurătorul se pun de acord asupra valorii indemnizației, data reținută fiind cea mai târzie dintre cele trei.

29. *Contestațiile referitoare la cazul asigurat*

În cazul în care pierderile care fac obiectul cererii de indemnizare prezentată de către titularul poliței corespund unor drepturi care sunt contestate, asigurătorul poate amâna plata indemnizației până când contestația se rezolvă în favoarea titularului poliței de către instanța judecătorească sau organismul de arbitraj desemnat în acordul de împrumut sau în contractul comercial, după caz.

30. *Acordul bilateral de consolidare încheiat între guverne*

(a) În cazul în care acordul de împrumut sau contractul comercial face obiectul unui acord bilateral de consolidare încheiat între guverne, titularul poliței se conformează condițiilor acestui acord atât în ceea ce privește fracțiunile garantate, cât și cele negarantate ale acordului de împrumut sau contractului comercial. Titularul poliței îi acordă asigurătorului toată asistența dorită pentru a permite executarea acestui acord de consolidare.

▼B

(b) În cazul în care suma asigurată este inclusă într-un acord bilateral de consolidare încheiat între guverne, asigurătorul poate renunța la termenul de o lună prevăzut la punctul 28 după ce acest acord de consolidare produce efecte.

31. *Cheltuielile suplimentare*

Cheltuielile suplimentare care rezultă din măsurile luate pentru a limita sau a evita pierderea sunt acoperite proporțional cu cotele-părți garantate prevăzute de polița de asigurare a creditului, sub rezerva aprobării lor de către asigurător. Aceste cheltuieli suplimentare le includ, în special, pe cele referitoare la cheltuielile acțiunii în justiție sau la alte cheltuieli judiciare în vederea limitării sau evitării pierderii, dar le exclud pe cele care vizează atestarea valabilității unei creanțe.

În cazul în care totuși aceste cheltuieli se raportează și la sume totale sau scadențe negarantate de către asigurător, ele sunt imputate în mod proporțional sumelor sau scadențelor garantate sau negarantate.

CAPITOLUL II: PRIMA

32. *Principiile generale ale stabilirii valorii primei*

Primele trebuie să conveargă. În acest scop, prima percepută în cadrul asigurării creditului la export:

— trebuie să corespundă riscului acoperit (risc de țară, suveran, public și/sau privat);

— trebuie să reflecte într-un mod corespunzător domeniul de aplicare și calitatea garanției acordate;

— nu trebuie să fie stabilită la un nivel insuficient pentru a acoperi costurile și pierderile de administrare pe termen lung.

33. *Calitatea garanției*

La evaluarea calității garanției menționate la punctul 32, asigurătorul ia în considerare în mod corespunzător cota-parte garantată, caracterul condițional al garanției și orice alt element care afectează această calitate.

34. *Evaluarea riscului de țară*

Nivelul primei care urmează sa fie aplicată fiecărei țări sau fiecărei categorii de țări este stabilit pe baza unei evaluări corecte a riscului de țară.

35. *Solvabilitatea debitorului*

La stabilirea ratelor de primă, asigurătorul ia în considerare, în mod corespunzător, solvabilitatea debitorului, inclusiv statutul său în conformitate cu punctul 5.

36. *Durata riscului*

La calcularea primei, asigurătorul ia în considerare durata totală a riscului, precum și tipul rambursării și dobânzile.

37. *Baza de calcul a garanției*

(a) Prima este calculată în funcție de baza de calcul a garanției și se bazează, atât cât este posibil, pe primele minime inițiale de referință. Punctele de referință sunt exprimate în procente dintr-o valoare de referință reprezentând acoperirea integrală a primelor la data asigurării sau a garanției; în ceea ce privește riscul de credit, această valoare de referință corespunde cel puțin valorii principalului împrumutului sau fracțiunii (re)finanțate a contractului comercial, după caz, iar în ceea ce privește riscul de fabricație, valorii contractului, aconturile vărsate fiind deduse.

(b) În cazul riscului de fabricație, baza de calcul a garanției poate fi redusă la pierderea minimă prevăzută.

▼B

38. *Plata primei*

(a) Valoarea totală a primei se datorează la data poliței de asigurare a creditului sau a garanției sau la data la cere contractul sau a acordul de împrumut produc efecte.

(b) Plata primei poate fi eșalonată sau efectuată asociat cu rata dobânzii unei marje, cu condiția ca ea să corespundă, în termeni de valoare netă actuală, valorii primei menționate la litera (a).

CAPITOLUL III: POLITICA DE ACOPERIRE LA NIVEL DE ȚARĂ

39. *Stabilirea politicii de acoperire la nivel de țară*

(a) Asigurătorul își definește, luând în considerare importanța sa și constrângerile economice structurale, propria politică de acoperire la nivel de țară, pe baza evaluării riscului de țară, a totalului riscurilor existente acoperite pentru fiecare țară și a alcătuirii portofoliului său de riscuri la nivel de țară.

(b) În momentul definirii politicii sale de acoperire la nivel de țară, asigurătorul ia în considerare clasificarea fiecărei țări debitoare.

(c) Totuși, asigurătorul are dreptul de a suspenda sau a limita acoperirea operațiunilor efectuate către o anumită țară, indiferent de clasificarea acesteia.

40. *Stabilirea totalului riscurilor existente*

Totalul riscurilor existente se stabilește, în limitele cotei-părți garantate, în funcție de volumul operațiunilor efectuate pe termen mediu și lung, definit în articolul 1 din directivă.

41. *Riscul de țară*

(a) În cadrul politicii sale de acoperire, asigurătorul nu aplică în principiu nici o restricție țărilor care aparțin grupului cu cel mai mic risc.

(b) Se pot aplica totuși anumite restricții în politica sa de acoperire în ceea ce privește alte țări.

(c) Un asigurător care, în principiu, nu oferă acoperire unei țări sau unui anumit grup de țări poate totuși garanta în mod excepțional anumite operațiuni pe motive de politică bilaterală sau de interes național sau în cazul în care o sumă suficientă de valută străină liber convertibilă este disponibilă pentru operațiunea respectivă.

(d) În cazul țărilor menționate la litera (b), asigurătorul poate stabili limite de angajament, individual sau cumulat, de exemplu:

— cumulul de riscuri la nivelul acestei țări;

— volumul total al promisiunilor sale de garanție;

— valoarea noilor contracte care urmează să fie garantate;

— suma maximă garantată pentru fiecare operațiune.

Asigurătorul poate, de asemenea, să crească prima aplicabilă.

Sub aceste limite de angajament pentru o anumită țară, nu se aplică, de regulă, nici o restricție în politica de acoperire.

42. *Condiții specifice de acoperire la nivel de țară*

În orice împrejurare, asigurătorul poate aplica în mod sistematic unei anumite țări, independent de categoria din care face parte, un anumit număr de condiții de acoperire, cum ar fi:

— garanție de plată sau de transfer de la Banca Centrală sau Ministerul de Finanțe din țara respectivă;

— scrisoare de credit irevocabilă sau garanție bancară;

— prelungirea termenului în care se așteaptă plata indemnizației;

— reducerea cotei-părți garantate;

— restrângerea acoperirii pentru anumite sectoare de activitate sau anumite tipuri de proiecte.

▼B

CAPITOLUL IV: PROCEDURA DE NOTIFICARE

43. *Natura procedurilor de notificare*

(a) Asigurătorul aplică procedurile expuse în continuare principiilor comune enunțate în capitolele I, II și III.

(b) Aceste proceduri le completează pe cele definite de Decizia 73/391/CEE a Consiliului din 13 decembrie 1973 privind procedurile de consultare și de informare în domeniile asigurării de credite, garanțiilor și creditelor financiare ([1]).

44. *Tipuri de proceduri de notificare*

Există patru tipuri de proceduri de notificare destinate Comisiei și altor asigurători:

— notificarea anuală pentru informare;

— notificarea pentru decizie;

— notificarea *ex ante* pentru informare și

— notificarea *ex post* pentru informare.

Datele furnizate nu trebuie divulgate terților.

45. *Notificarea anuală pentru informare*

(a) La sfârșitul fiecărui an și în orice caz nu mai târziu de 30 aprilie a anului următor, fiecare asigurător adresează celorlalți asigurători și Comisiei un raport retrospectiv al activității pe care a exercitat-o în cursul anului precedent. Acest raport se referă la toate țările debitoare și precizează, pentru fiecare din aceste țări:

— valoarea promisiunilor de garanție ale asigurătorului;

— totalul riscurilor existente acoperite, definit la punctul 40;

— primele percepute;

— valoarea reacoperirilor efectuate și

— valoarea indemnizațiilor vărsate.

(b) La începutul fiecărui an și cel mai târziu la 31 ianuarie, fiecare asigurător informează ceilalți asigurători și Comisia cu privire la politica de acoperire, inclusiv la natura și nivelul plafoanelor, precum și la condițiile cărora el înțelege să subordoneze în mod sistematic acordarea garanției sale, politică pe care o are în vedere sau pe care o va practica în cursul anului viitor.

46. *Notificarea pentru decizie*

(a) În cazul ofertelor concurente ale unor exportatori sau bănci comunitare, asigurătorul implicat răspunde rapid oricărei cereri de informații prezentată de un alt asigurător implicat cu privire la statutul – definit la punctul 5 – debitorului operațiunii respective.

(b) În eventualitatea unui dezacord asupra statutului debitorului, asigurătorii implicați transmit informația celorlalți asigurători și le propun o înțelegere asupra unui statut convenit de comun acord.

(c) În cazul în care asigurătorii nu se pot înțelege asupra statutului debitorului în zece zile lucrătoare de la cererea de informații, asigurătorii implicați aduc dosarul și informațiile corespunzătoare în atenția Comisiei, care adoptă o decizie în conformitate cu procedura definită la articolul 4 din prezenta directivă.

47. *Notificarea ex ante pentru informare*

(a) Asigurătorul care intenționează să deroge de la dispozițiile prezentei anexe și să acorde condiții de acoperire mai avantajoase în cadrul unei operațiuni izolate sau al unei serii de operațiuni, în unul sau mai multe sectoare, uneia sau mai multor țări sau chiar la nivelul dispozitivului său general, este obligat să notifice intenția sa celorlalți asigurători și

([1]) JO L 346, 17.12.1973, p. 1. Decizie, astfel cum a fost modificată ultima data prin Actul de aderare din 1994.

▼B

Comisiei cu cel puțin șapte zile lucrătoare înainte ca decizia sa să producă efecte, precizând motivele derogării respective – de exemplu, necesitatea de a se alinia la concurența internațională – și nivelul primei pe care intenționează să o aplice.

(b) Asigurătorul care intenționează să aplice un nivel de primă mai mic decât cel pe care-l notifică anual în conformitate cu punctul 45 litera (b), este obligat să notifice intenția sa celorlalți asigurători și Comisiei cu cel puțin șapte zile lucrătoare înainte ca decizia sa să producă efecte.

(c) Asigurătorul care, în urma notificării efectuate de un alt asigurător în conformitate cu litera (a) sau (b), intenționează să acorde condiții mai favorabile decât asigurătorul care a făcut această primă notificare, trebuie să notifice intenția sa celorlalți asigurători și Comisiei cu cel puțin șapte zile lucrătoare înainte ca decizia sa să producă efecte, precizând nivelul primei pe care intenționează să o aplice.

(d) Asigurătorul care, în conformitate cu punctul 41 litera (c), intenționează să acopere anumite operațiuni cu debitori din țări pentru care în mod normal nu acordă acoperire, notifică intenția sa celorlalți asigurători și Comisiei cu cel puțin șapte zile lucrătoare înainte ca decizia sa să producă efecte sale, precizând nivelul primei pe care intenționează să o aplice.

48. *Notificarea ex post pentru informare*

(a) Asigurătorul care decide să deroge de la dispozițiile prezentei anexe și să acorde condiții de acoperire mai puțin avantajoase în cadrul unei operațiuni izolate sau al unei serii de operațiuni, în unul sau mai multe sectoare, uneia sau mai multor țări sau chiar la nivelul dispozitivului său general, este obligat să notifice intenția sa celorlalți asigurători și Comisiei, cel mai târziu la 31 ianuarie, pentru anul calendaristic precedent.

(b) Asigurătorul care decide să ajusteze unul sau mai multe elemente ale politicii sale de acoperire la nivel de țară, comunicată anual în conformitate cu punctul 45 litera (b), notifică imediat aceasta celorlalți asigurători și Comisiei.

(c) Asigurătorul care, în urma unei notificări efectuate în conformitate cu punctul 47 litera (a) și/sau (b), decide să acorde aceleași condiții ca și asigurătorul care a făcut această primă notificare, notifică imediat aceasta celorlalți asigurători și Comisiei.

(d) Fiecare asigurător răspunde fără întârziere și în mod detaliat oricărei cereri de precizare sau de informații prezentate de alți asigurători sau de către Comisie în legătură cu activitatea sa.

49. *Utilizarea unui sistem de poștă electronică*

Toate notificările se efectuează în mod normal prin sistemul de poștă electronică sau, dacă este nevoie, prin orice alt mijloc potrivit de comunicare scrisă instantanee.